ROSSZ HELY. ROSSZ IDŐ. NAGY LECKE.

JUHÁSZ GERGELY

ÜTKÖZÉS

21. SZÁZAD KIADÓ

JUHÁSZ GERGELY

ÜTKÖZÉS

Század Kiadó

Budapest, 2017

ELSŐ FEJEZET

– Kívánlak! Már csak egy óra, és ott vagyok.

– Gyere, a szülinapi ajándék van rajtam! – búgta Sophie csábosan a vonal másik végén. – Csak arra várok, hogy végre letépd rólam! Nagyon szép bugyit választottál nekem, jól áll! Küldök egy fotót, tedd le a telefont, és nézd meg. Nagyon várom, hogy végre bennem legyél!

Shawn kinyomta a telefont, és amikor rábökött az üzenetekre, fülsüketítő fékcsikorgást hallott. Erősen megszorította a kormányt, és felkapta a fejét, de már késő volt. Még felfogta, hogy kipattan a légzsák, és egy pillanatra vészjósló közelségből még látott egy halálra rémült női arcot. Érezte, hogy szilánkosra törik az orra és a karja. Aztán minden elsötétült.

Tíz évvel később

Shawn elkeverte a cukrot a kávéjában, hátradőlt a kényelmes, törtfehér színű kanapén, és kinézett a kávézó párás ablakán. Üres tekintettel bámulta a reggeli hóesést és az ébredező, távoli nagyváros pislákoló fényeit, amelyek felfelvillantak a mindent elnyelő ködben. Sóhajtott egyet, majd a szájához emelte a csészét, vágyva a friss, egyszerre forró és keserű ízre, ami kitisztítja a gondolatait. Az járt a fejében, hogy talán ez élete utolsó kávéja. Pontosan tudta ugyanis: másnap délben már holtan fekszik majd az autójában, valahol a 27-es út mellett Long Islandnél. Tisztában volt vele, hogy már csak órák választják el a legfontosabb céljától: az öngyilkosságtól.

Közben átfutott az agyán valami, amin még sosem gondolkodott el. Vajon ki lesz az, aki megtalálja a holttestét? Mit fog gondolni az a valaki, aki először meglátja őt élettelenül, az autó kormányára dőlve?

Lehunyta a szemét, belekortyolt a gőzölgő hosszú kávéba, de nem jött a finom íz, amit várt. Helyette kegyetlenül éles, metsző fájdalom nyilallt a halántékába. A pohár kicsúszott a kezéből, magatehetetlenül előredőlt, a hom-

loka erősen nekicsapódott az asztalnak, és a száját elöntötte a vér.

Amikor felébredt, egy ismerős dalt hallott. Nehezére esett gondolkodni, de rögtön tudta, hogy valahonnan Whitney Houston egyik slágere, az *I Have Nothing* szól. Halkan dúdolni kezdte a refrént, és a párnáját keresve oldalra dőlt. Ahogy megmozdult, kijózanító, jéghideg víz folyt le a homlokáról a nyakán át egészen a mellkasáig. Ijedten nyitotta ki a szemét, és a felette pislákoló, sárga, idegen neonfényt látva azonnal rátört a felismerés: tudta, hogy nem a saját ágyában fekszik.

Rémülten nézett körbe az út menti kávézóban, ahová – maga sem tudta, mikor – betért egy kicsit pihenni. Összeszorult a gyomra és hányinger kerülgette, amikor újra megérezte a szájában a saját vérének fémes, sós ízét. Lüktető fájdalom járta át a fejét, a füle elviselhetetlen zajként érzékelte a bár csendes moraját. Ráeszmélt, hogy nagyon fázik. Az érzékszervei lassan, sorban egymás után léptek újra működésbe. Oldalról egy női hangot hallott.

– Minden rendben?

Shawn óvatosan felült, és értetlenül nézte a pincérnőt, aki egy összetört csésze maradványait söprögetve megszólította.

– Azt hiszem, igen. Mi történt? – kérdezte Shawn a törmelékekre pillantva, miközben erősen masszírozta a halántékát, hogy csillapítsa az egyre hevesebb fejfájást. – Ezt én csináltam?

– Igen, ez a te műved – egyenesedett fel a lány –, de legalább szolgáltattál egy okot arra, hogy felmossam ezt az egész kócerájt. Jobban érzed magad? – kérdezte, majd a kukába sodorta a tenyeréről a kávéscsésze apró törmelékeit, leporolta a ruháját, és leült Shawn mellé a kanapéra.

– Jól vagyok, csak nem emlékszem, mi történt – felelte a férfi mélyet lélegezve, hogy csillapítsa a hányingerét. Elgondolkodva nézte a lágy citromillatot árasztó asztalt maga előtt, és ekkor állt benne össze a kép, hogy mi történt: betért a kávézóba és leült az ablak melletti sarokba, aztán egyszerűen elájult. Világossá vált számára, hogy azért érzi a tisztítószer friss illatát, mert a pincérnő lemosta az asztalt, miután ő valószínűleg mindent levert róla, amikor rosszul lett. Olyan volt az agya, mint egy számítógép újraindítás után: folyamatosan olvasta be az újabb és újabb adatokat. A tudata hirtelen – ugyanúgy, mint egy komputer – nagyon fontos vészjelzést küldött: figyelmeztette, hogy valami hiányzik.

Egymillió dollár.

Shawn gyomra görcsbe rándult, amikor rászmélt, hogy nincs ott mellette a kanapén a fekete sporttáskája. Ijedten kezdte kapkodni a levegőt, attól tartva, hogy eltűnt a pénz, amivel New Yorkba jött. Amikor az asztal alatt végül meglátta táskát, óriási megkönnyebbülést és haragot érzett egyszerre.

– Ugye nem kutattál a holmimban? – kérdezte a pincérnőtől gorombán. – Nem a földre tettem a táskámat, amikor megérkeztem, hanem ide a kanapéra! – Magából kikelve, teljes pánikban tépte fel a cipzárt. Nagyot dobbant a szíve, amikor tudatosult benne: nem tűnt el semmi.

A lány megköszörülte a torkát, szándékosan jó hangosan.

– Na, akkor szerintem tisztázzunk valamit! – mondta higgadtan, kioktató hangon. – Besétáltál ide a szépen vasalt ingedben, kértél egy kávét, és bunkó módon még csak boldog új évet sem kívántál. Gyönyörködtél egy kicsit a drága karórádban, aztán fél perccel később egyszerűen összerogytál, és ráborultál az asztalra, arccal előre. Vérzett az

orrod és a fejed. – A nő igyekezett a lehető legrészletesebben felidézni a történteket. – Éppen hátra akartam menni a raktárba, ha ott vagyok, talán észre sem veszem, mi történik veled.

– Ez csak egy olcsó szar – vágott közbe a férfi, miközben lecsatolta a karóráját, és az asztalra dobta. – Egy leárazáson vettem, drágának tűnik, de nem az.

– Ne válts témát! – A pincérnő érezte, hogy a vendég másfelé akarja terelni a beszélgetést, ezért mélyen az asztal fölé hajolt, hogy teljesen magára vonja a figyelmét. – Gyorsan lefektettelek, és kitisztítottam a sebet a homlokodon. Ha én nem vagyok, akár meg is fulladhattál volna! Igen, kinyitottam a táskádat, hátha van benne egy határidőnapló. Annak az első oldalán, ahová az ember beírja a nevét, a telefonszámát, a munkahelyét, meg minden ilyen felesleges dolgot, meg lehet adni egy személy adatait is, akit baj esetén értesíteni kell. Ha hiszed, ha nem, az orvosi egyetemen ezt tanították meg nekem elsőként, hogy amennyiben ilyen baleset történik, azonnal nézzük meg a sérült tárcáját vagy határidőnaplóját, hátha találunk valakit, akit felhívhatunk. De semmi nincs a táskádban, csak… csak pénz. Természetesen hozzá sem nyúltam, már a feltételezés is sértő. – A lány kezet nyújtott, szándékosan akkor, amikor a szavaival akarattal megbántotta a vendéget. – Egyébként Lana vagyok.

– Shawn – mutatkozott be zavartan a férfi, és megszorította Lana kezét, aztán visszatette maga mellé a táskát a földről. – Kifizetem az összetört csésze árát.

– Még szép! – A nő hátrakötötte a haját, majd felvette az asztalról a karórát, hogy közelebbről is megvizsgálja. – A végzettségem szerint ápoló vagyok, úgyhogy ne ijedj meg, nincs mitől félned. A pulzusod rendben volt, tudtam, hogy nincs komoly baj. Egyszerűen csak elájultál, szerin-

tem nem ittál elég vizet – mondta, miközben az órát nézegette. – Ez tényleg egy olcsó másolat? Drágának tűnik.

– Los Angelesben vettem egy utcai árustól. Meddig feküdtem itt a kanapén?

– Úgy öt-hat percig. Egyébként amikor magadhoz tértél, elkezdted dúdolni azt a Whitney Houston-dalt, ami szólt a rádióból. Inkább hanyagold az éneklést!

– Az első benyomás nagyon fontos – jegyezte meg Shawn viccesen, hogy oldja a feszült hangulatot. Nem jött be a számítása, sőt: éppen az ellenkezőjét érte el annak, amit szeretett volna. Lanának ugyanis az arcizma sem rándult, és ahelyett, hogy nevetett volna, gyanakvón azt mondta:

– Gondoltam rá, hogy segítséget hívok, de inkább beborogattam a homlokodat, és megvártam, hogy magadhoz térj. Ha a mentősök kutatják át a holmidat, és meglátják, mennyi pénz van nálad, ki tudja, mi történik.

Shawn berakta a karórát a táska oldalsó rekeszébe, ezzel próbálta egy kicsit húzni az időt.

– Nem vagyok bűnöző, ha erre célzol. Nagyon sokat dolgoztam ezért a pénzért.

– Nekem aztán nem kell magyarázkodnod – legyintett Lana. – Láttam itt már furcsább dolgokat is.

Hogy kerülje a pultosnő szúrós tekintetét, Shawn szemügyre vette a kávézó falait borító szürkés terméskövet és a bejárat fölé szegezett „Happy New Year” táblát.

– Január elseje van, ki is ment a fejemből. Nem minden az, aminek látszik, Lana. Boldog új évet!

– Neked is boldog új évet. Ezt hogy érted?

– Két napja vezetek megállás nélkül – sóhajtott fel Shawn. – Bejöttem ide egy pénzzel tömött sporttáskával, és rosszul lettem. Akár azt is hihetnéd, hogy egy részeg bankrabló vagyok.

– Ha bűnöző lennél, azt valószínűleg azonnal kiszúrtam volna – vágta rá Lana. Végigmérte a férfit, hosszasan elidőzött az orrán, amiből néhány perce még folyt a vér, és szemügyre vette a vékony vágást is, amit a törött kávéscsésze okozott Shawn homlokán, amikor elájult. – És ami azt illeti, van egy tippem, hogy mire reagált így a szervezeted.

– Úgysem találnád ki – vágta rá Shawn könnyelműen.

– Azt te csak hiszed! – ellenkezett a lány szigorú hangon. – Hidd el, elsőre megmondom. Már ha akarod.

A férfit kifejezetten kíváncsivá tette Lana magabiztossága, de végül úgy döntött, nem megy bele a játékba.

– Inkább hagyjuk – zárta rövidre a párbeszédet, miközben zavarában az állát vakargatta. Az járt a fejében, hogy kifejezetten durván és nyersen fogja a pincérnő tudtára adni, nem szeretne tovább cseverészni. Épp szóra nyílt a szája, amikor hátulról lágy, csengő hangot hallott. A bejárati ajtó feletti karácsonyi díszek koccantak egymáshoz, jelezve, hogy újabb vendég érkezett a kávézóba.

– Mennem kell – hadarta Lana kötelességtudón, majd felpattant a kanapéról, és sietős léptekkel a pulthoz ment. Shawn megkönnyebbülten hátradőlt, örömmel nyugtázta magában, hogy a lehető legjobbkor lépett be a bárba egy középkorú férfi és két jókedvű, hat-hét év körüli kislány. Nekik köszönhető, hogy nem kellett szándékosan megbántania Lanát. Nem akart senkivel beszélgetni, csak gyorsan el akarta végezni, amiért New Yorkba jött, hogy aztán megölhesse magát.

Körbefuttatta a tekintetét a meleg hangulatú kávézón, újra hosszasan vizsgálta az ízléses, szürke terméskővel díszített falakat, és megállapította magában, hogy valószínűleg minden vadonatúj: a barna asztalok, az ezekhez tökéletesen passzoló, szintén barna nyelű evőeszközök, az egyforma, törtfehér, műbőr kanapék, és talán még a po-

harak, bögrék is. Azon gondolkodott, hogy kismillió hasonló helyen járt már, de sosem ült még ilyen ízlésesen berendezett kávézóban. Amikor a főúton autózva meglátta a piros-fehér-kék színben pompázó molinót, és rajta a „Welcome Home" feliratot, azonnal eldöntötte, hogy itt fog megállni pihenni. Az volt az első megérzése, hogy a név alapján ez egy olyan bár, ami valóban otthonos. És ez így is volt. Szemügyre vette azt a két polcot, amin szépen rendezett könyvek sorakoztak, némelyikből még könyvjelző is kilógott. Palacsinta, kávé és sülő hús illatát érezte. Aki tehát ide betér, az ehet, ihat, és akár még olvashat is – gondolta viccesen. Mint otthon.

Felidézte magában, hogy kora reggel, amikor beért New Yorkba, meghallgatta a Z100-on a hétórás híreket, aztán meg akart állni pihenni az első út melletti bárban, amit nyitva talál. De azt álmában sem gondolta volna, hogy az asztalnál ülve, egy kávé felett egyszer csak elájul.

Becsukta az asztala melletti ablakot, ahonnan beáramlott az új év első reggelének metsző hidege. Közben arra gondolt, valószínűleg Lana szellőztetett, amikor ő rosszul lett. Kinézett a néptelen autópályára, és megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy ugyanott van az autója, ahol néhány perce hullafáradtan és elcsigázottan kiszállt belőle. Meglepődött, amikor észrevette, hogy a fekete Ford tetejét milyen vastagon belepte a hó.

Visszaült az asztalhoz, és a tekintetével azonnal Lanát kereste. A nő feljegyzett valamit egy post-it cetlire, felhangosította a rádiót, összecsapta a tenyerét, és levett három tisztára mosott poharat a pult mögötti falat beterítő, magas fenyőpolcról. Beindította a kávégépet, ami apró gőzfelhőt kieresztve, búgó hangon kezdte őrölni a friss kávészemeket. Shawn felkönyökölt az asztalra, és kíváncsian fürkészte a lány minden mozdulatát. Szemügyre vette Lana

szűk, zöld színű, kockás ingét, amely középen csak két helyen volt begombolva, a teteje sejteni engedte a fiatal nő gömbölyű melleit, az alja pedig csomóban összekötve simogatta a köldökét. Shawnnak az jutott az eszébe, hogy Lana *a tökéletes pincérnő*. Fiatal, nagyon csinos, kihívó, kifejezetten szexi, ám mégis rideg. Olyan lány, akihez szívesen visszajárnak a vendégek.

Közben átfutott az agyán, hogy számára hamarosan véget ér az út: elintéz mindent, amiért átautózott a keleti partra, és alig egy nap múlva végre öngyilkos lesz. Tudta, hogy bőven van még ideje, hiszen csak kora este kell Bostonba érnie, hogy találkozzon Phillel, a régi barátjával, akit még az egyetemről ismert. Elővette az iPhone-ját, és megnyitotta rajta az e-mailt, amit előző este kapott.

Feladó: Philip Culver
Tárgy: Amit kértél
Dátum: 2012. december 31.
Címzett: Shawn Graham

Shawn,
ez a privát címem. A készítmény neve Ryvex. Teljesen fájdalommentes, megbénítja az idegrendszert, és négyöt perc alatt beáll a halál. Kimutathatatlan. Egy év múlva szabadalmaztatják, de csak akkor, ha átmegy az eutanáziatörvény. Tudod, hogy mit gondolok, de tartom a szavam, és segítek, ahogy te is segítettél nekem. Akkor kedd.
Boldog új évet!

– Ryvex – suttogta halkan Shawn, miközben lezárta a billentyűzetet. Megkönnyebbült attól, hogy este már nála lesznek a pirulák, amikkel végre véget vethet gyűlölt éle-

tének. Közben újra átgondolta magában azt a tervet, ami egyetlen nap alatt született meg a fejében, és majdnem hét éven át mindennap ott motoszkált a tudatában, gondosan elrejtve mindenki elől. Az öngyilkossága előtt két emberrel akart találkozni: a haldokló apjával, akit sosem ismert. És Martha Tylerrel, akinek az arcát csak egyetlenegyszer látta: 2003 januárjában, egy ködös, esős éjszakán. Egy balesetben, amiben hárman meghaltak, és amiben két másik ember élete is darabokra hullott.

A biztonság kedvéért újra kinyitotta a pénzzel teletömött fekete sporttáskáját. Tisztában volt vele, hogy majdnem hét év munkája van a keze között. Hét éven keresztül várta, hogy összegyűljön az egymillió dollár, amit végre odaadhat az általa okozott tragikus karambol egyetlen túlélőjének.

– Holnap végre bocsánatot kérek Martha Tylertől, aztán jöhet Phil pirulája – gondolta magában, és újra átgondolta, hogyan fog végezni magával. Tudta, hogy másnap el kell hajtania a 27-es úton Long Islandig ahhoz a pihenőhöz, ahol harminchárom évvel azelőtt az apja egy törülközőbe csomagolva elrejtette őt. Egy autóban ülve akart meghalni, ugyanúgy, ahogy Martha Tyler férje és két gyermeke.

Az jutott az eszébe, hogy bárcsak senki se járt volna a 27-es főúton harminchárom éve, azon a szeles, őszi reggelen, amikor megszületett. Bárcsak ne állt volna meg a Long Islandre vezető út mellett egy fiatal doktornő, aki megreggelizett a pihenő parkolójában, és amikor kidobta a szemetet, észrevett egy törülközőbe bújtatott újszülött kisfiút a kuka legalján. Bárcsak ne rohant volna be vele kétségbeesetten a sürgősségire, mert akkor neki csak egy napja lett volna ezen a világon, de Martha Tyler családja még most is boldogan élhetne.

Egy már ismerős – és most korántsem kedves – hang rántotta vissza a jelenbe.

– Minden megvan, Shawn? A biztonság kedvéért újra megszámoltad? – kérdezte gúnyosan Lana, aki két csésze friss kávéval és két pohár vízzel tért vissza az asztalhoz. Látványosan kényelembe helyezte magát, ezzel két dolgot akart éreztetni: hogy tudomást sem vesz a férfi privát szférájáról, és hogy mennyire rosszulesett neki már a feltételezés is, hogy esetleg hozzányúlt a pénzhez.

– Te fordított esetben nem számolnád meg? – Shawn mérgesen, de illedelmesen átnyújtotta Lanának a cukortartót. – Nem örülök, hogy kinyitottad.

– Erre nem tudok válaszolni, én még sosem láttam ennyi pénzt egyben – mondta Lana, miközben megédesítette a kávéját. – De ha egyszer ennyi pénzem lenne, akkor sem egy táskában tartanám. Előfordult már ilyen ájulás korábban is?

– Még soha. Két napja nem aludtam, és alig ettem, folyadékot se nagyon ittam. – Shawn egy hajtásra, mohón felhajtotta a nagy pohár vizet. – Sokat vezettem, biztosan emiatt lettem rosszul.

– Semmi közöm hozzá, de szerintem nem a fáradtság miatt ájultál el. Én egészen másra tippelek. De ez a te dolgod. – Lana belekortyolt a kávéjába, és kíváncsian várta, hogy a férfi reagál-e erre valamit, vagy témát vált.

Shawn zavartan a tejért nyúlt, majd először azóta, hogy szóba elegyedtek, hosszan a lány szemébe nézett. Lana felvonta a szemöldökét, és azt kérdezte:

– Nem találkoztunk már? Amikor végigfektettelek a kanapén, és beborogattam a homlokod, azon gondolkodtam, hogy ismerősnek tűnsz. Itt élsz New Yorkban?

– Los Angelesben lakom. Nagyon régen jártam erre, nem hinném, hogy ismerjük egymást.

– Kocsival jöttél Los Angelesből?

– Igen.

– Basszus. Az bizony hosszú út. Miért nem szálltál inkább repülőre? – kérdezte Lana.

– Hosszú történet – felelte fásultan Shawn. – Inkább bele sem kezdek.

– Ahogy gondolod. De talán e nélkül is többet tudok már rólad, mint hinnéd – jegyezte meg a nő, miközben letette a csészét, majd az asztalra könyökölt.

Shawn hátrahőkölt és elmosolyodott, ezzel próbálta leplezni az ijedségét.

– Nagyjából tíz perce ismerjük egymást. Az előbb láttál elájulni, és észrevetted, hogy nagyon sok készpénz van nálam. Azt gondolod, ezek alapján sokat tudsz rólam? – kérdezte szemrehányón.

– Pontosan – helyeselt Lana, szándékosan nem törődve a férfi goromba stílusával. – A pénz, amit megláttam a táskádban, csak megerősített abban, amit feltételezek. De nem akarok vájkálni az életedben, csak, tudod, szeretek beszélgetni az emberekkel. Ebbe a kávézóba nem tévednek be túl sűrűn korombeliek, szóval gondoltam, ideülök hozzád egy kicsit dumálni, és kihasználom azt a néhány ajándékpercet, amit úgy tölthetek itt, mint egy vendég. Vagy inkább menjek el?

– Nem kell – válaszolta egykedvűen Shawn.

– Huszonöt lehetsz, vagy maximum huszonnyolc. Jól tippelem?

A férfi diadalittasan, győztes mosollyal az arcán előredőlt.

– Harminchárom!

– Ó. Ez meglepő! – csodálkozott Lana, miközben végignézett a férfi fáradt, beesett arcán. – Jóval fiatalabbnak tűnsz.

– Látod? Semmit nem tudsz rólam.

– Ismétlem magam – kuncogott halkan a nő –, talán jobban ismerlek, mint hiszed. Szívesen analizálnálak.

Shawn az asztalra könyökölt, és néhány másodpercig mosolyogva, szótlanul méregették egymást.

– Na jó! – törte meg a csendet a férfi. – Újév van, mindjárt indulnom kell, ráadásul nem gondolom, hogy bármikor is találkozunk még, úgyhogy tegyünk egy próbát. Azt mondtad, kitalálod, miért lettem rosszul. Rajta! Viszont utána én is analizállak egy kicsit. Figyelmeztetlek, hogy jó elemző vagyok. Ebből élek.

– Áll az alku! – vágta rá azonnal Lana. – De akkor őszintének kell lenned!

– Őszinte ember vagyok.

– Ahogy én is – mondta a lány. Nagy levegőt vett, hátradőlt a kanapén, összefonta maga előtt a karját, és elárulta, mit súgnak a megérzései. – Amikor bejöttél, alaposan végignéztem rajtad. Január elseje van, nem sokkal hét óra után érkeztél, nagyon korán. Szépen vasalt inget viselsz, és a fekete nadrágod sem lehetett olcsó, ha jól sejtem, a márkája Gap. Amikor kihoztam neked az első kávét, láttam, hogy nyúzott vagy, de nem éreztem rajtad a partibűzt. Sejtettem, hogy nem egy hosszú szilveszteri buli után estél be. Folyamatosan az órádat nézted, ebből arra következtettem, hogy valami fontos dolgod van. Szerintem sietsz, és átutazol a városon, hiszen ha New Yorkba jöttél volna, akkor nem állsz meg a város peremén ennél a kávézónál. Eddig jó?

– Mondjuk – felelte egy kis habozás után Shawn, elismerve, hogy a pincérnő ügyesen fűzi össze a szálakat.

– Nagyszerű. Tehát hosszú autóúton vagy, egyedül utazol, de ennek ellenére kifejezetten szép ruhát hordasz. Ezen gondolkodtam el először. Ha valaki több napon át vezet,

akkor kényelmes ruhát vesz fel, nem úgy, mint te. Adsz a külsőségekre, és ezzel együtt valószínűleg egy fontos találkozóra készülsz. Január elseje van, tehát nem hiszem, hogy az utad a munkáddal kapcsolatos. Vagy egy lány hozott ide, vagy a család. De inkább az előbbire tippelek – folytatta mosolyogva Lana, kíváncsian várva Shawn reakcióját.

A férfi ivott egy korty kávét, és azt mondta:

– Meglepően jók a megérzéseid. De mégis rossz úton jársz.

– Két dologban vagyok biztos – vette vissza a szót azonnal Lana. – Az egyik, hogy egy lánnyal találkozol, akihez nagyon különleges kapcsolat fűz. Hogy pontosan milyen, mondjuk szerelem-e, azt nem tudom.

– Miből gondolod, hogy különleges kapcsolatom van… bárkivel is? – kérdezte meglepetten Shawn.

Lana a füle mögé igazította szőkésbarna, vállig érő haját, és alaposan átgondolta, mit feleljen.

– Pár perce, amikor kávét főztem, megnéztél engem, szemügyre vetted a dekoltázsomat és a fenekemet. Azt hitted, nem veszem észre, de persze tudtam, hogy figyelsz. Ha szerelmes lennél, és egy kapcsolat elején tartanál, nem tennél ilyet. Igazam van?

– Őszintén szólva… azt hiszem, igen – ismerte be Shawn. Meglepettségében újra megkavarta a kávéját, és azon gondolkodott, hogy Lana mennyire nyíltan és milyen kendőzetlenül őszintén beszél vele. – Logikusnak tűnik az érvelésed. De miért vagy olyan biztos abban, hogy egy nővel találkozom?

A válasz sokkal hamarabb jött, mint ahogy a férfi várta.

– A cipőd miatt.

Shawn értetlenül hátradőlt, nagyon meglepte, amit hallott. Felemelte a jobb lábát, hogy mindketten szemügyre vehessék fehér sportcipőjét.

– Mégis, mire következtetsz ebből? – kérdezte nevetve.

Lana kihajolt az asztal mögül, újra rápillantott a férfi Lacoste cipőjére, elmosolyodott, és a szavakat szándékosan lassan tagolva azt mondta:

– Nos, kedves Shawn, tél van, és három napja megállás nélkül esik a hó a keleti parton, tiszta latyak minden odakint. Te ennek ellenére egy vékony sportcipőt hordasz, ami ráadásul fehér. Ez a cipő nem új, de látszik rajta, hogy vigyázol rá. Amikor bejöttél, akkor is ügyeltél arra, hogy ne koszold össze. Illik a ruhádhoz, jól áll rajtad. Jól festesz.

– Ennyi? Ebből gondolod azt, hogy egy nővel van dolgom itt, New Yorkban?

– Igen. Amikor a nők találkoznak egy pasival, az elsők között a cipőjét nézik meg. Ha az tiszta, akkor a férfi nagyon jó benyomást kelt. És nekem az az érzésem, hogy te ezt pontosan tudod.

Shawn hosszasan vizsgálta a cipője orrát, aztán a kávéjáért nyúlt, és ivott egy újabb kortyot.

– Nos, kedves Lana – kezdte szándékosan ugyanazzal a hangsúllyal, mint a lány –, ebben tökéletesen igazad van. Annyit elárulhatok, hogy valóban egy nővel találkozom. Ez a kedvenc cipőm, szándékosan vettem fel erre az alkalomra.

– Tudtam, hogy igazam van! – csettintett örömében Lana. – És azt is tudom, mitől lettél rosszul – fejezte be a mondatot csendesebb, visszafogottabb hangon.

– Van egy dobásod. De csak egyetlenegy! – A férfi kihúzta magát, majd beleszürcsölt a forró kávéba.

– Shawn, elismétlem: én őszinte ember vagyok, nem tartom magamban azt, amit gondolok. Ha akarod, most kegyetlenül őszinte leszek hozzád, és tükröt tartok eléd. Az emberek félnek a tükröktől! – mondta a nő kemény hangsúllyal. – Biztosan hallani akarod, hogy mi a vélemé-

nyem? Kábé tíz perce ismerjük egymást. Kérheted azt is, hogy hagyjalak békén, és inkább menjek vissza a pult mögé, mert egyedül szeretnél lenni.

Shawn igyekezett a lehető leglazább stílusban beszélni, hogy palástolja az idegességét.

– Halljuk végre azt a diagnózist. Ne húzd az időt!

Lana hátranézett, hogy ellenőrizze, biztosan nem hallja őket a kávézó másik sarkában ülő férfi és a két kislány. Nagy levegőt vett, és belekezdett.

– A szem nemcsak a lélek tükre, Shawn, hanem a testé is. Amikor megérkeztél ide, és leültél, idejöttem hozzád, a szemedbe néztem, és két dolgot állapítottam meg. Az egyik az, hogy a padlón vagy. Nagyon-nagyon mélyen vagy, de próbálod titkolni. Ez számomra az első pillantásodból egyértelmű volt. A másik, amit rögtön tudtam rólad, hogy szedsz valamit. Azt is tudom, mit tolsz: metamfetamint – mondta Lana higgadtan, elképesztő magabiztossággal.

Shawn szégyenében lesütötte a szemét. Megrémítette, hogy Lana ilyen könnyedén átlát rajta, és úgy olvas a tekintetéből, mint egy nyitott könyvből.

A pincérnő közelebb hajolt, és hozzátette:

– Nyugi, Shawn. Ez a te dolgod, nekem semmi közöm hozzá. Csak elmondtam, mit gondolok.

– Van, amiben igazad van, és van, amiben nem – dadogta bátortalanul a férfi, és ő maga is meglepődött azon, hogy ezzel tulajdonképpen beismerte, a lánynak igaza van. – Talán jól látod a dolgokat, de közben mégis tévedsz.

– Nem kell kibúvókat keresned, Shawn! – Lana mélyen az asztal fölé hajolt. – Nem ítéllek el a metamfetamin miatt, intelligens pasinak tűnsz, bizonyára tudod, mit okoz ez a szar az emberi szervezetben. A te dolgod, hogy tönkreteszed magad, nekem semmi közöm hozzá.

A férfi mélyen Lana szemébe nézett, valami olyat akart mondani, ami teljesen elveszi a kedvét a további kérdésektől.

– Nem akarlak megijeszteni.

A nő rémülten hátrahőkölt, Shawn pedig kihasználta, hogy végre sikerült kibillentenie a komfortzónájából. Rátett az előző mondatra még egy lapáttal.

– Segítettél, amikor rosszul lettem, az a minimum, hogy cserébe őszinte voltam veled. Eddig – a férfi egy erős mozdulattal eltolta maga elől a kávéscsészét. – Idegenek vagyunk. Nem helyes, hogy ilyenekről beszélgetünk. Rossz vége lehet.

Lana összefonta maga előtt a karját.

– Most megbántottalak? – kérdezte.

– Ahhoz sokkal több kell. Engem nehéz megbántani – vonta meg a vállát a férfi. – Akkor én jövök?

– Igen – felelte Lana megilletődve. – Te is kielemezhetsz, ha szeretnél.

A férfi megnedvesítette az ajkát.

– Figyelmeztetlek, hogy az elemzésből élek. Ha akarod, én is őszinte leszek, és kertelés nélkül elmondom, mit gondolok rólad az alapján, amit eddig láttam belőled.

Lana türelmetlenül biccentett, ezzel jelezve, hogy készen áll. Shawn újra hosszasan elidőzött a tekintetével a nő arcán és a ruháján, majd szavakba öntötte azt, amit megállapított róla.

– Az öltözéked kihívó, de te nem vagy az. Ez a kockás felső egyszerű, de így, hogy csak a hasad felett van begombolva, nagyot üt. Pontosan tudod, hogy nagyrészt férfi vendégek járnak ide, ügyesen belőtted a célcsoportot, és ennek megfelelően öltözködsz. Ez nagy céltudatosságra vall, és a tudatosság nálad folyamatosan jelen van. Amikor beszélgettünk, nagyon közvetlen voltál, és nem futottál tisz-

teletköröket. Konkrét vagy, határozott és egyenes, de olykor talán jóval bizalmaskodóbb, mint kellene. Ami a szíveden, az a szádon. Nagyon szépen használod a szavakat. Ebből kiindulva megállapítottam, hogy sokat olvasol, és talán még írsz is néha, mondjuk, valamelyik lapnak, vagy egyszerűen csak magadnak. Észrevettem, hogy egyszer feljegyeztél valamit egy post-itre. Szerintem ez nem egy rendelés volt, hanem valami egészen más, talán valami nagyon személyes dolog. Eddig jó vagyok?

Lana kissé nyitott szájjal hallgatta a férfit.

– Mondjuk… – suttogta meglepetten – mondjuk, hogy igazad van néhány dologban.

– Szerintem itt laksz a közelben. A kávézó bejáratán az áll, hogy éjjel-nappal nyitva van, tehát nyilván már órák óta dolgozol, de kisimultnak tűnsz, finom a hajad illata, idáig ézem. Nem fújta szét a sminked a hóvihar, nem gyűrt össze a metró, és egyébként sem hordanál ilyen vékony ruhát télen. – Shawn a főút mögött tornyosuló lakóépületek felé mutatott. – Valószínűleg olyan közel van a lakásod, hogy gyalog jársz ide dolgozni. Még mindig jó vagyok?

– Meglepően jó! – vágta rá pironkodva Lana.

– És készülsz valamire – folytatta az elemzést Shawn. – Készülsz valahová. Ezt azért gondolom, mert sokat mosolyogsz. Van valami, amire nagyon vágysz, amihez nagyon közel vagy, és ez a dolog fontos neked. Talán egy nagyobb utazás, amire régóta spórolsz. Hát röviden ennyi.

Lana elismerően bólogatott.

– Tényleg jó elemző vagy, Shawn! Ügyesen analizálsz, ráéreztél két olyan dologra is, amit nagyon mélyen őrzök magamban.

Shawn felállt az asztaltól, és a vállára vetette a táskáját. Úgy érezte: ez az a pont, ahol azonnal véget kell vetnie ennek a furcsa párbeszédnek. Nem mondhat, nem mutathat

többet magából, főleg nem egy idegennek. Lana is felkelt a kényelmes kanapéról, kivett egy tollat a hátsó zsebéből, és feljegyezte egy post-itre, mi mindent ivott a férfi.

– Ha azt tanácsolnám, hogy nézesd meg magad egy dokival, nyilván csak legyintenél – mondta, miközben fejben összeadta a két kávé és az ásványvíz árát.

Shawn belebújt fekete télikabátjába.

– Jól gondolod. Nem bírom az orvosokat.

– Nem kell orvosnak lennem ahhoz, hogy észrevegyem, veszélyesen függő vagy. Hagyd a metamfetamint a francba! Ha már szedni akarsz valamit – Lana körbenézett, hogy megbizonyosodjon arról, senki nem hallja őket –, akkor inkább szedj mást. Több olyan szer is van, ami hatásosabb, ha el akarsz lazulni.

– Most megleptél – jegyezte meg Shawn a kocsikulcsát keresve. Azon tűnődött, hogy kifejezetten jól érzi magát a fiatal nő társaságában, akit alig néhány perce ismert meg. Viszont tudta: megint túl messzire mentek. – Érdekes nő vagy, kár, hogy többet nem találkozunk.

– Ez esetben tíz dollár lesz a két kávé és a víz – mondta Lana csalódottan, látva, hogy a férfinak esze ágában sincs leütni a labdát, amit ő jó magasra feldobott.

Shawn a zsebébe nyúlt, majd a nő kezébe nyomott két gyűrött tízdollárost.

– Finom volt a kávé, és nagyon szép ez a hely. Bocs, amiért összetörtem egy csészét. Remélem, így rendben vagyunk.

– Utáltam azt a csészét, amit levertél, az még egy régi készletből maradt itt. Egy-két nap múlva úgyis kidobtam volna, tehát tulajdonképpen szívességet tettél! – Lana visszaadta az egyik tízdollárost. – Így kvittek vagyunk. Azt legalább elárulod, hogy hová mész?

A férfi felhúzta a cipzárját, és elővette a kocsikulcsot.

– Bostonba, aztán vissza ide, New Yorkba.

– Akkor még hosszú út vár rád. Kívánom, hogy jól sikerüljön neked az új év!

– Elég, ha a holnapom jól sikerül – mondta Shawn az ablak felé pillantva.

Lana nem tudott úrrá lenni a kíváncsiságán.

– Mi lesz holnap? Randi? Vagy egy évforduló?

Shawn nyelt egy nagyot, és tanácstalanságában végignézett a kávézó frissen mosott, világosbarna padlóján. Mindig görcsbe rándult a gyomra az egyik szó hallatán, amit a nő használt.

– Telitalálat. Holnap lesz tíz éve… valaminek. Ezért jöttem ide – felelte elcsukló hangon, ügyelve arra, hogy ne adja ki magát. – Nem is értem, mi a francot keresek még itt. Na, viszlát. Kösz mindent!

Lana az ablakhoz lépett, félrehúzta a rolót, és nézte, ahogy Shawn lehajtott fejjel odabotorkál a kocsijához, letakarítja a havat a szélvédőről, majd elhajt.

– Azt mondta, Boston és New York… és egy tízéves évforduló, ami holnap lesz, azaz január másodikán – suttogta maga elé, és újra megállapította azt, ami folyamatosan ott motoszkált a fejében: – Ismerem ezt a pasit valahonnan.

A pult mögé lépett, kivette a pénztárgép alatti szekrényből a tabletjét, és gyorsan elindította rajta a böngészőt.

– Tíz éve 2003 volt. Hát lássuk. Talán egy házassági évforduló?

Gyorsan bepötyögte a következő kulcsszavakat a keresőbe:

2003. január 2. Esküvő. New York. Boston.

Tizenhét találatot adott ki a Google. Lana lejjebb görgette a képernyőt, de egyik cikk címében sem szerepelt esküvő. Rákattintott a legelső találatra, és olvasni kezdett.

– Tragikus balesettel indult az új év második napja, két autó ütközött frontálisan Los Angelesben a San Pedro Streeten, nem sokkal éjfél után. Az egyik kocsiban egy négytagú család utazott, hárman azonnal életüket vesztették, csupán egyikük élte túl az ütközést. Ez biztosan nem az – hagyta félbe Lana a cikket csalódottan, majd bezárta a böngészőt, és idegesen dobolt a padlón a lábával. – Tényleg jó elemző vagy, Shawn! – idézte fel magában a néhány perccel ezelőtti párbeszédet, amikor a férfi azt mondta róla: valószínűleg a közelben lakik, nagyon szeret írni, és nagyon készül valahová. – Nem is sejted, menynyire igazad van. És honnan vagy nekem ilyen átkozottul ismerős?

Megszólalt a telefonja. A visszafogottan ciripelő hang egy szempillantás alatt elterelte a gondolatait, és visszarántotta a saját életébe, a saját világába.

Gyorsan kivette a mobilt a farzsebéből, és megörült, amikor meglátta az ismerős számot a kijelzőn. Megérkezett a hívás, amit napok óta várt.

– Ms. Hobbs, jó reggelt és boldog új évet, Kathy Richardson vagyok az American Airlinestól. Azt mondta, bármikor hívhatom a foglalásával kapcsolatban.

– Üdvözlöm, Kathy. Önnek is boldog új évet! – köszönt vissza vidáman Lana. – Jó híre van?

– Igen, felszabadult egy hely a jövő heti járatunkon, el tud repülni Svájcba pontosan egy hét múlva, január nyolcadikán, kedd este, amennyiben megfelelő az időpont. Lefoglalhatom a helyét?

Lana megkönnyebbülten elmosolyodott.

– Igen, legyen olyan kedves! Nagyon köszönöm a segítségét, Kathy. Nem hittem volna, hogy január elsején, kora reggel ilyen jó hírt kapok. Nagyon fontos számomra ez az út.

– Az a dolgunk, hogy segítsünk, Ms. Hobbs. Elnézést, amiért ilyen korán zavartam, de többen is kérték, hogy azonnal értesítsük őket, ha felszabadul egy hely valamelyik svájci járaton. Ön volt az első a várólistán, és gondoltam, már reggel felhívom. Rögzítettem a foglalását, most küldöm e-mailben a jegyét.

– Köszönöm, Kathy. Még egyszer boldog új évet!

Lana letette a telefont, ugrott egyet örömében, aztán elindította a levelezőprogramot a tabletjén. Már látta is az olvasatlan levelet az American Airlinestól, de mégsem azt nyitotta meg, hanem valami mást. Rákattintott a dokumentumok mappára, hogy betöltse a kéziratát.

– Még be tudom fejezni. Kész leszel! – suttogta, miközben végiglapozta majdnem kész regényét.